

Ιωάννης Τσιουράκης

Οι νύχτες με σένα

Θεσσαλονίκη 2011

Οι νύχτες με σένα

Οι νύχτες με σένα

Επιμέλεια: **Ιωάννης Τσιουράκης**

Copyright: **Ιωάννης Τσιουράκης, Θεσσαλονίκη 2011**

ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://hxosplagiosmonos.blogspot.com>

e-mail: ioannis_t@yahoo.gr

ISBN: 978 - 960 - 92865 - 4 - 1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της Ελληνικής Νομοθεσίας ((Ν.2121/1993, άρθρο 51, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον Ν. 100/1975 περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Ιωάννης Τσιουράκης

Νύχτες με σένα

Θεσσαλονίκη 2011

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Βιβλία:

Ήχος Πλάγιος. Μόνος..., ποίηση, εκδόσεις Μπαρτζουλιάνος, 2008

Στον χτύπο επάνω της καρδιάς, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Τα γράμματα της Υβόννης, νουβέλα, εκδόσεις Δρόμων, 2010

e-book:

Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια, , ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Υποσχέσεις του Φθινοπώρου, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2010

Οι άνεμοι του καλοκαιριού, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2011

Οι νύχτες με σένα, ποίηση, Θεσσαλονίκη, 2011

της Νίκης μου

Τα πλοία του χειμώνα

Από τα παιδικά μου παραμύθια ως σήμερα
μπερδεύω τους δράκους με τους κακούς
και τους ανέμους με τις λιακάδες...

Στο λιμάνι ξεπροβοδούν τα μεγάλα πλοία
οι μανάδες, οι γυναίκες, οι αδελφές
λίγο πιο πίσω οι ερωμένες
κι απ' τα μπαλκόνια
έχοντας το κεφάλι στραμμένο
πότε στην ανοιχτή θάλασσα
πότε στα πιο βαθιά τ' ουρανού
γυναίκες μαυροφορεμένες
κουνώντας ένα μαντίλι λευκό
να εξευμενίσουν τη θάλασσα του Χειμώνα.

Και φεύγουν τα πλοία
κι αλλάζουν οι εικόνες μέσα στα μάτια
τα όνειρα αλλάζουν και τα τραγούδια τα νυχτερινά
στην κουπαστή και στα υγρά αμπάρια
και χορεύουν τα κύματα
τα κατάρτια μαζί τους
οι λέξεις στα χείλη και στα γράμματα τα μουσκεμένα.

Και σαν έρχονται πίσω
δένουν πάλι δυνατά οι καδένες στα ντοκ
και ξεπροβάλουν σ' εκείνο το τσούρμο των γυναικών
πρόσωπα, με μόνη διαφορά μεταξύ τους
το χρώμα των ματιών
με ίδιο το μπέρδεμα των μαλλιών με τ' αλάτι
ίδιο το φάγωμα της αρμύρας στο ρούχο
ίδιο το ράγισμα του κορμιού από το κύμα.

...κι εκείνος ο δράκος των παιδικών παραμυθιών
έρχεται πάντα και μου μιλάει
«δεν ήμουν εγώ που έριξα τα κάστρα
τότε, στα οχτώ σου χρόνια
μήτε που βούλιαξα τα πλοία τα πειρατικά σου
λίγο μετά...»
και ποιόν να πιστέψω πια
έχει τόσο βρέξει εδώ
που γίνηκαν θάλασσες οι σκέψεις
και πήραν πάλι μακριά τα καράβια.

Οι άγιοι των παιδικών μας χρόνων

Αφήσαμε τα κύματα πίσω από τις καλαμιές
με πόδια γυμνά προχωρήσαμε πάνω στα βράχια
δε μάτωσαν
αναδύουν από τότε ένα απαλό άρωμα τριαντάφυλλου
όπως τα πόδια των αγίων των παιδικών μας χρόνων
στις ιστορίες που μας έλεγε η γιαγιά

σταθήκαμε για λίγο στο κατώφλι κάποιου παλιού βιβλίου
ένας αγέρας απαλός χόρεψε με τις κουρτίνες του σπιτιού
κι έπειτα τις παράτησε
ησύχασαν κι οι σελίδες που γύριζαν
απόμεινε αλαφιασμένο το βιβλίο στο τραπέζι της βεράντας
καλοκαίρι ακόμα κι ο τζιτζικας πλάι του
με το τραγούδι του έκανε κάθε άλλο ήχο να πάψει

κάθουμαι τώρα και κοιτάζω μια παλιά φωτογραφία
κοιμούνται τα παλιά τούτα πρόσωπα
άλλα στο διπλανό δωμάτιο
κι άλλα στην αιωνιότητα
μα το σπίτι ίδιο, πιο αγέρωχο από ποτέ
ντυμένο το αστραφτερό του λευκό
κι έχοντας τον ήλιο να ψήνει
στις βαθιές του λαβωματιές
τον χρόνο...

σε πήρα απ' το χέρι
τούτο το καλοκαίρι σαν δροσερή σταγόνα ζωής
θα κυλίσει στην ψυχή μας
θέλω να 'μαστε μαζί καθώς θα πέφτει
να 'μαστε μαζί καθώς θα μας διαπερνά...

κι εκείνος ο ναύτης
που ελέγχει στην είσοδο τα εισιτήρια

δε θα μάθει ποτέ πως φύγαμε δίχως πληρωμή
πως τούτο το καλοκαίρι
μάθαμε πάνω στα κύματα να περπατάμε
μ' εκείνα τα πόδια των αγίων
πάνω απ' την Ύδρα και πάνω απ' τις Σπέτσες
πάνω απ' τα νερά του Αιγαίου πελάγους
και πάνω απ' τις μυστικές πηγές του Πηλίου Όρους

καθώς μια νύχτα
φυλάξαμε τις ψυχές μας
σ' ένα κογχύλι που έπειτα
το δώσαμε στα χέρια της γοργόνας
και το ακούμπησε πλάι
στους πιο μεγάλους θησαυρούς της θάλασσας
και στων ανέμων το σακί
να μην μπορεί άνθρωπος κανείς να τις αγγίξει.

Οι νύχτες με εσένα

Εμμένω στις νύχτες
τις νύχτες με εσένα

τις νύχτες που σε χώρεσαν
κι εκείνες που ξεχείλισες
γεμάτη από εμένα

από εμένα που έγινα εσύ
κι άλλο δε γυρεύω
απ' το να κοιμίζω το φεγγάρι
κάθε βράδυ
πάνω στα στήθη σου.

Μεθυσμένες μέρες

Άνοιξαν τα μικρά μου φτερά
τα κλαδιά μου
έρχονται κύματα κύματα πουλιά πολύχρωμα
ακούγονται που τραγουδούν κάπου ανάμεσα

οι μέρες τόσο μεθυσμένες πια απ' το τραγούδι
κι οι νύχτες νανουρισμένες τρυφερά απ' το μεθύσι
μ' ένα πέπλο εμείς στα μάτια
κι ένα χαμόγελο
με χρώμα και γεύση απ' τ' απόγευμα
που έφυγε πια
κι άφησε πίσω την ψυχή να ταξιδεύει.

Οι μέρες τούτες

Οι μέρες τούτες
σκέφτονται όσα αδυνατώ να σκεφτώ.

Μου φοράνε μάλλινο κασκόλ
μπλούζα ζεστή
με ξεπροβοδούν κάθε πρωί για τη δουλειά.

Μετέωρος
αφήνω το ένα χέρι ν' αγγίξει
το σκοτάδι που απομένει στον ουρανό
με το άλλο το γαλάζιο που δειλά φανερώνεται.

Γεννούν εικόνες όμορφες
πινέλα που χορεύουν
σπέρνοντας χρώματα και μουσικές
μικρές σουσουράδες διαγράφουν κύκλους
στο δρόμο, στ' αστέρια ανάμεσα
στις εικόνες των παιδικών παραμυθιών
που τελευταία ξυπνούν μαζί μου τα πρωινά.

Οι μέρες τούτες
σα τραγούδι παλιό του έρωτα
με το βάρος του χρόνου που το ωριμάζει
πιο κοντά σου με φέρνουν
βαθιά μέσα σου με οδηγούν.

Πλάθω τη μέρα

Πλάθω τη μέρα

κι έχω στα χέρια τα φορεμένα σου ρούχα
τη χτένα που άφησες επάνω στο κομοδίνο
το ίχνος του προσώπου σου στον καθρέφτη
το άρωμα σου παντού μες στο σπίτι

παντού μες στην ψυχή μου
που απλώνει χέρια να σ' αγγίξει
και κάθε που σ' αγγίζει καρδιοχτυπά
έτσι λοιπόν πλάθω τη μέρα

για να χωρέσουμε οι δύο μας κι απόψε
στον όμορφό μας ουρανό

Κόσμος από άμμο

Ακούω τις νύχτες που αργοσβήνουν στο απαλό χιόνι
μιλούν για τις όμορφες θάλασσες
τα κύματα τους τρυφερά πως τραγουδούνε το καλοκαίρι
τα όμορφα φιλιά πάνω στην άμμο
που κάνουν από έκσταση τ' αστέρια να λαμπιρίζουν

κι εκείνα τα μικρά παιδιά στην άκρη του γιαλού
που έχουν έναν κόσμο χτίσει από άμμο
αύριο, που ένα κύμα θα τον ρίξει
εκείνα πάλι με γέλιο και χαρά
απ' την αρχή θα πάρουν να τον χτίσουν.

Ο χειμώνας με ξενυχτάει

Απόψε ο χειμώνας με ξενυχτάει
τραγουδάει κι έχει κλείσει τα φώτα.

Χρώμα από νέον στο δρόμο
κι άδειες φωνές.

Πρέπει τώρα να φύγω
σε σένα να έρθω
πριν πάψω πάλι να μ' αγαπώ
κι όλα τριγύρω σκοτεινιάσουν
και σωπάσει ολότελα η νύχτα.

Η μελωδία των πελμάτων

Τα βήματα σου καταλαβαίνω απ' τα τριξίματα
κάνω πάντοτε πως κοιμάμαι.

Έρχεσαι
γδύνεσαι κι αφήνεις τα ρούχα στην καρέκλα
γλιστράς απαλά κάτω απ' την κουβέρτα

αν κοιμόμουν
απ' το ζεστό σου αγκάλιασμα θα ξυπνούσα

και με φιλάς.

Κι έχει συνθέσει
το πιο όμορφο τραγούδι η ψυχή μου
με τη μελωδία των πελμάτων καθώς έρχεσαι
και τα λόγια π' αφήνεις στα χείλη μου
καθώς με φιλάς.

Κλείνουν τα μάτια

Θέλω για εσένα να μιλήσω
μα λέξη καμία δε σε χωρά
λέξη καμία δε σε ντύνει
κι άλλη ποτέ μου καμία φορά
δεν ένιωσα αδύναμες τις λέξεις
να ντύσουν και να περιγράψουν.

Μια μονάχα μουσική μπορώ να παίζω
εκείνη των χειριών μου όταν λένε

«σ' αγαπώ»

και κλείνουν τα μάτια
καθώς αγγίζουν το όνειρο.

Κλαράκι νύχτας

Βαστώ ένα κλαράκι νύχτας στο δεξί μου χέρι
στα μάτια μου το φωτεινό σου βλέμμα

από τη νύχτα δραπετεύει ένας βουβός ωκεανός
από το βλέμμα σου ένα περιστέρι

απλώνει τα κύματα του ο ωκεανός
τα φτερά του ανοίγει το περιστέρι

όπου παφλάζει το κύμα
στεριά απλώνει το πόδι και πατά το περιστέρι

όπου βουβά δακρύζει το νερό
τραγούδι απλώνει και φωτίζει το περιστέρι

και στο αριστερό μου χέρι
ένα κλαδάκι ανθίζει από τις μυγδαλιές τ' ουρανού

ένα χάδι απαλό το κύμα γίνεται
ένα ταξίδι γλυκό το φτερούγισμα στα δυο μάτια.

Οι λέξεις

Κι οι λέξεις
τόσο μετέωρες όσο και ο χρόνος

σκάβουν βαθιά
σκάβουν με «ίσως» και με «γιατί»

μα από παντού
αναβλύζει η μορφή σου

γαλήνια
και μετάξινη

ευλογεί τον άνεμο
ευλογεί την βροχή

έτσι πάει μακριά ο σπόρος
και θα βγει στην πέτρα επάνω η άνοιξη

Μεσημέρι στην Αίγινα

Μεθυσμένος ακόμα
απ' το άρωμά σου του καλοκαιριού
αγναντεύω τους χειμώνες
έρχονται και ξεμακραίνουν
έχοντας για ρούχο φορεμένες
τις βρεμένες πετσέτες
κάποιου μπάνιου απογευματινού
που είπα σ' αγαπώ
και μπέρδεψαν τα χρώματα τους τα φεγγάρια.

Έπειτα προβάλεις

Έπειτα προβάλεις
μ' εκείνο το ρούχο το αρχοντικό στο βάθος του διαδρόμου
με τις δαντέλες σου να ανεμίζουν
με τα μαλλιά πιασμένα στο πλάι
μ' εκείνο το χαμόγελο σου το παιδικό

και μου χαμογελάς

και χάνονται με μιας οι νύχτες που με ντύνουν
ένα φεγγάρι στεφανώνει τα μαλλιά μου
εν' αεράκι απαλό μου τα μπερδεύει

κι όλα μου τα βήματα χορός
στην άκρη του φθινόπωρου
και στου καλοκαιριού την χάση...

Καραβάκια χάρτινα

Κλείνω τα μάτια
το γέλιο σου έρχεται από μακριά και με διαπερνά

αφήνω καραβάκια χάρτινα στη νύχτα για να ταξιδέψουν
ένα φως ανάβει στο βάθος της
θα φτάσουν σώα στο επόμενο πρωινό
κι έπειτα στο επόμενο

και μετά πάλι
ένας αγέρας απαλός θα μου φυσήξει τα μαλλιά
όπως στην γέφυρα τον τιμονιέρη

έτσι
μαζί τους ταξιδεύω κι εγώ
καπετάνιος και ναυτικός
ακουμπισμένος στην χάρτινη
μα δυνατή κουπαστή τους

Τα χέρια σου

Τα χέρια σου μόνο
γνωρίζουν τα χέρια μου

εκείνα
τις πληγές πως κλείνουν
με τη γάζα

και το χαρτί
που χώρεσε τόσα λόγια
και δε τα 'σβησε
καμία σταγόνα βροχής.

Γυμνές νύχτες

Είδα γυμνές τις νύχτες
να χορεύουν παθιασμένα
στ' ακρογιαλιά

στο ξέφωτο του δάσους
μικρό παιδί
να παίζει ένα παιγνίδι με το ελάφι.

Εσύ
μες στο γαλάζιο τ' ουρανού
γαληνεμένη θάλασσα
στην αγκαλιά σου τύλιξες
κάθε μου σκέψη
πριν γίνει άνεμος
και πάρει μακριά τις λέξεις.

Ο Ιωάννης Τσιουράκης γεννήθηκε τον Οκτώβριο του 1976 στο Koersel, μια μικρή πόλη στην επαρχία της Λιμβουργίας, στη Φλάνδρα του Βελγίου.

Ήταν ακόμα σε πολύ μικρή ηλικία όταν η οικογένεια του επέστρεψε στην Ελλάδα.

Μεγάλωσε στη πόλη της Θεσσαλονίκης όπου και έζησε μέχρι το 2000 για να επιστρέψει και πάλι το 2006.

Στα χρόνια της απουσίας του έζησε στην Κομοτηνή και τη Σάμο, από τις οποίες έφυγε πλημμυρισμένος εικόνες, αρώματα κι ανθρώπους.

Από το 1999 ποιήματα του δημοσιεύονται στα έντυπα λογοτεχνικά περιοδικά «Εξώπολις», «Απόπλους», «Ρωγμές» και «Πάροδος», στο ηλεκτρονικό περιοδικό «Στάχτες» όπως και στην ιστοσελίδα «Ανεμολόγιο».

Έχει γράψει τραγούδια για το παιδικό Θέατρο.

Έχουν δημοσιευθεί τα βιβλία του: «**Ήχος Πλάγιος. Μόνος...**» ποίηση 2008, «**Στον χτύπο επάνω της καρδιάς**» ποίηση 2010, «**Τα γράμματα της Υβόννης**» νουβέλα 2010.

Και τα e-book: «**Αίθουσα αναμονής – Εισιτήρια**» ποίηση 2010, «**Ήχος Πλάγιος. Μόνος... γραφή δεύτερη**» ποίηση 2010, «**Υποσχέσεις του Φθινοπώρου**» ποίηση 2010, «**Οι άνεμοι του καλοκαιριού**» ποίηση 2011, «**Οι νύχτες με σένα**» ποίηση 2011.

Από τον Απρίλιο του 2007, διατηρεί στο διαδίκτυο το ιστολόγιο «**Ήχος Πλάγιος. Μόνος...**». <http://www.hxosplagiosmonos.blogspot.com>

ISBN: 978 - 960 - 92865 - 4 - 1